

hun skrev, blev modtaget med Iver overalt. Dertil kom i det sidste Aar det svenske Akademis Understøttelse. Men hendes legemlige Svaghed, som gjorde anstrængt Arbejde umuligt, hendes langsomme Maade at arbejde paa, hendes uafviselige Trang til fuldkommen Hvile nu og da, gjorde hende mere afhængig end andre af det økonomiske Tryk, som derfor ogsaa bliver den stadig tilbagevendende Mare, der forfølger hende i de sidste Aar. Hun vilde ikke, kunde ikke skrive for Brød, hun maatte arbejde paa sin egen rolige Maade for at frembringe noget dygtigt og — „Sverige har kun Raad til at føde Hurtigskrivere“, sagde hun én Gang med den usigelige Bitterhed hos en rig Natur, som føler, at den gaar til Grunde, fordi den, som saa mange andre, der have delt hendes Skæbne, tilhører et aandelig og materielt fattigt Land, et Land, der ikke har Evne eller Vilje til at redde sine bedste Kræfter for Kulturen. Den økonomiske Bekymring var — i Følge hendes egen bestemte, til forskellige Sider gjentagne Udtalelse — en af de væsentligste Aarsager til hendes Død. Og ganske vist har hun i denne som i andre Retninger udtalt Ytringer, som ikke al Tid stemte overens; thi enhver føler én Gang den ene Byrde trykke stærkere, en anden Gang den anden. Men i denne Henseende ere hendes Udsagn dog saa vidt overensstemmende, at man har Ret til at antage, at dersom Ernst Ahlgren havde haft en sorgfri økonomisk Tilværelse med sikret Ro til at arbejde og Mulighed for hjemlig Hygge i en Kreds, hun sympathiserede med, da vilde hun rimeligvis have været reddet for vort Lands Litteratur.

At en for vort Lands fleste Forfattere fælles Ulykke, Fatigdommen, hos hende stødte sammen med en mere end almindelig stærk Evne til at føle Lidelse, og med en ulægelig Sygelighed, er mer end tilstrækkelig Aarsag til en tragisk Skæbne.

Ingen Sygelighed i *Livsanskuelser* var medvirkende dertil. Tværtimod taler hendes dybe Kjærlighed til Livet endnu ud af hendes sidste Ord; Livet var mildt, var rigt og fuldt af Lykemuligheder, skjønt det havde knust hende, som var „for veg til at leve“; Menneskene var ikke onde, Tilværelsen ikke fortvivlet, og det var med en stille Inderlighed, rørende som et sygt Dyrs Taknemlighed, at hun modtog ethvert Gran af Æmhed. Intet, som kunde lyse op i hendes indre Mørke, afviste